

УДК 355.098.(477)

DOI: 10.33099/2707-1383-2019-33-3-23-37

*Білюга А.Д., слухач Національного
університету оборони України імені
Івана Черняхівського (м. Київ)*

ПОЛІТОЛОГІЧНО-ІСТОРИЧНА ОЦІНКА СУЧАСНОГО ТЕРОРИЗМУ В ПРАЦЯХ ВЧЕНИХ США

На погляд переважної більшості дослідників тероризму, цей феномен став характерною рисою сучасного міжнародного життя та однією з найбільших загроз безпеці держав і суспільства. Але історичні факти вказують на те, що тероризм супроводжував людство ще від давніх часів, призводячи до масових жертв серед населення. У статті автор проаналізував сучасні погляди фахівців США на це явище та сформулював найважливіші заходи щодо можливих шляхів його недопущення у світі.

***Ключові слова:** історія тероризму, насилля, терористична діяльність, терор, терористичні акти, світова спільнота, Сполучені Штати Америки.*

Тероризм як соціально-політичне явище в різноманітних формах свого прояву існує з давніх часів, але наприкінці ХХ — початку ХХІ ст. він набув суттєво нових, якісних, нехарактерних для минулого рис та проявів, почавши використовувати нові сучасні технологічні та технічні засоби проведення терорис-

тичних актів. З поодиноких проявів він перетворився на масове явище і на одну з найбільш глобальних проблем безпеки людства, що потребує адекватної комплексної багатосторонньої стратегічної реакції з боку світової спільноти.

Як показує аналіз, за останні 25 років загальна кількість міжнародних те-

рористичних актів і країн, втягнутих у сферу діяльності терористів, має стійку тенденцію до зростання. Всередині 90-х років ХХ ст. тероризм охопив понад 100 країн світу, а кількість терактів перевищила 25 тис. Стрімкому зростанню терористичної активності передували суттєві зміни соціальної політичної ситуації у світі, зокрема, закінчення періоду “холодної війни”, розпад СРСР, зростаючі амбіції радикального крила ісламських фундаменталістських угруповань, численні регіональні та локальні конфлікти, відтік висококваліфікованих спеціалістів з високих технологій (зокрема, ядерних технологій) за кордон, доступ за допомогою “інтернет-технологій” до спеціальних знань у галузі радіаційної та ядерної фізики, значні фінансові та технологічні ресурси, якими заволоділи міжнародні терористичні угруповання та організації.

Для України, так само як для провідних країн світу, міжнародний тероризм становить реальну загрозу. Саме у цьому полягає актуальність теми, що вимагає ретельного і наукового дослідження тероризму та теоретичного обґрунтування шляхів ефективної боротьби з цим вкрай небезпечним явищем.

Аналіз літератури, присвяченої зазначеній темі, показав, що в американському суспільстві увага до тероризму зосереджується на стримуванні, виявленні та припиненні цього явища. Зокрема, про це йдеться у Національній стратегії боротьби з тероризмом, яка має на меті максимальне ускладнення розповсюдження тероризму у світі, посилення оборонних можливостей США до такого рівня, щоб будь-які терористичні акти не мали успіху.

Метою цієї статті автор визначив розкрити та проаналізувати американські погляди на історію, розвиток і проблематику сучасного тероризму як найбільшу загрозу суспільства.

Науково встановлено, що тероризм не є новим явищем у сучасному суспільстві, його прояви спостерігалися з найдавніших часів існування людства, проте ці явища науковці, історики та дослідники називали різними термінами.

За визначенням Організації Об'єднаних Націй, наданим у 1992 р., “тероризм” — це метод насильницьких дій, що використовується певними групами, метою яких є кримінальні або політичні цілі. Проте визначення тероризму у різних країнах не співпа-

дають з тим, що подає ООН. У багатьох провідних країнах світу склалося своє розуміння цього явища. Так, британський уряд у 1974 р. дав своє визначення: "... це застосування сили, яке включає в себе будь-які методи насилля з метою публічного залякування людей та створення панічно-психологічного стану серед них" [1].

Тривалий час активну боротьбу з тероризмом і екстремізмом у світі ведуть уряд та спеціальні служби Сполучених Штатів Америки і використовують свої наукові визначення цього поняття.

Міністерство оборони Сполучених Штатів визначає тероризм як "використання незаконного насильства для створення стану страху, примушування або залякування суспільства з метою досягнення своїх специфічних цілей, а саме політичних, релігійних або ідеологічних". У межах цього визначення існують три ключові елементи — насилля, страх і залякування. ФБР трактує тероризм як незаконне застосування сили або насильства над людьми для досягнення певних політичних або соціальних цілей.

Стратегія терористів полягає у здійсненні актів насилля, їх мета — привернути увагу населення, уряду та сві-

ту до себе. Ефект теракту не у самому процесі вбивства людей, а в реакції громадськості на цей інцидент. Наприклад, у 1972 р. на Олімпіаді в Мюнхені внаслідок терористичного акту, організованого організацією "Чорний вересень", загинуло 11 ізраїльтян. Але метою терористичної організації було не вбивство мирних людей, а прагнення привернути увагу одного мільярду глядачів, які спостерігали за олімпійськими іграми. Залякування людей та створення соціальної напруги — кінцева мета тероризму. "Чорний вересень" використав події Олімпіади в Мюнхені, щоб привернути увагу світової спільноти та нагадати про важке становище палестинських біженців. Принципова зміна підходів до організації протидії терористичній загрозі відбулася 1983 р., коли внаслідок бомбардування у Бейруті Посольства США та військово-морської бази ВМС США загинуло близько 270 осіб. Після цього було створено дві комісії для вивчення наслідків теракту та напрацювання пропозицій з організації контртерористичних заходів. Так, комісія Міністерства оборони США під керівництвом Л. Лонга підготувала рекомендації щодо імплементації упереджувальних

заходів у цій галузі. У доповіді Комісії Лонга тероризм було визначено як форму ведення війни, тому рекомендовано надати боротьбі з ним найвищого пріоритету. Конгрес США негайно відреагував на кризову ситуацію в цьому регіоні та відкликав свої війська на мирну територію з Бейруту.

Перші насильницькі акти над людьми згадуються у Стародавній Греції та Стародавньому Римі. Так, давньогрецький історик Ксенофонт (близько 431–350 рр. до н.е.) відзначав ефективність психологічної війни (демонстрації сили і залякування) проти ворогів. Римські імператори, такі як Тіберій (14–37 рр. н.е.), Калігула (37–41 рр. н.е.), застосовували насилля, страти та залякування населення як засіб впливу на народ.

Історики характеризують Французьку революцію як час терористичних дій. Якобінська партія Максиміліана Робесп'єра проводила масові розстріли населення, яке чинило опір новій владі. На думку Максиміліана Робесп'єра, терор — це жорстка справедливість та шлях до становлення демократії. Дослідники досі сперечаються, скільки людей опинилось у тюрмах і було страчено під час терору. Цифри називають-

ся різні, але промовисті — від 50 тисяч до півмільйона людей. Ці підрахунки дуже активно проводилися істориками в ХХ столітті. Зокрема, американський історик Дональд Грір дослідив, що страчених за законом, розстріляних без суду і слідства було приблизно 35–40 тис. осіб.

Після громадянської війни в США (1861–1865 рр.) окремі групи жителів південної частини країни сформували Ку-клукс-клан для залякування місцевого населення. Хоча дослідники сходяться на тому, що організація виникла не як терористична, а як таємне товариство, що розвивалося з расистським підґрунтям. З часом, чисельність організації зростала, зростала і кількість їх жертв та рівень жорстокого поводження з людьми. Було створено складну інформаційну мережу для вбивств і підпалів. Групи чисельністю від 10 до 500 осіб діяли надзвичайно оперативно і не залишали свідків. Вбивства були занадто жорстокими: жертв вішали, топили або калічили. У 1880 р. член палати представників уряду Г. Вільсон стверджував, що 130 тис. людей було вбито лише за те, що вони брали участь у політичній діяльності або мали певне відношення до політичних

подій країни [3]. Варто зазначити, що об'єктом терору були не тільки афроамериканці, але й білошкірі жителі країни. Будь-який “білий” житель, який прибув з півночі в пошуках роботи в регіон проживання афроамериканців, піддавався нападам з боку терористів. У документах Сполучених Штатів подається інформація про вбивства солдатів і офіцерів федеральної армії [2].

У другій половині XIX ст. терористичні методи боротьби застосовувалися в Західній Європі, Росії та Сполучених Штатах. Прихильники анархізму вважали, що найкращим способом здійснити революційну політичну та соціальну зміну над суспільством є вбивство тиранів та їх поплічників.

З виникненням динаміту в 1867 р. змінилися форми підготовки та організації терактів. Ідеологічні радикали використовували вибухові пристрої, щоб привернути увагу суспільства та залякувати людей, переслідуючи при цьому, як правило, політичні цілі [3].

Після того, як у 1865 р. в США у результаті теракту був убитий президент Авраам Лінкольн, члени революційного гуртка “Земля і воля” в 1866 р. організували перший замах на царя Олександра II. Хоча постріл був невдалим,

він поклав початок епосі тероризму в Російській імперії. Серії терористичних актів проти російського царя тривали до 1881 р. Унаслідок вибуху бомби Олександр II зазнав смертельного поранення і загинув [4, с. 830].

Перед початком Першої світової війни спостерігаються перші прояви державного тероризму. Деякі впливові чиновники сербського уряду та окремі військові чини були залучені (неофіційно) до підготовки різних балканських груп, які готувалися до вбивства герцога Франца Фердинанда. 28 червня 1914 р. терористичний акт було скоєно у м. Сараєво активістом руху “Чорна рука” організації “Молода Сербія” Гаврилом Принципом. Цей замах був помстою за пригнічення, якого зазнавало слов'янське населення від Австро-Угорщини. Вбивство герцога стало поштовхом до початку Першої світової війни.

У період між світовими війнами тероризм дедалі частіше проявлявся у репресивних формах, які застосовували тоталітарні режими.

XX століття стало періодом значних змін у використанні та практиці застосування терору. Технічні досягнення, такі як автоматична зброя та електро-

вибухові пристрої, надавали терористам нову мобільність, а зростання авіаперевезень забезпечувало нові методи і можливості для здійснення терористичних актів у 30-х роках ХХ ст. Державний терор став фактично офіційною політикою в тоталітарних державах: нацистській Німеччині та Радянському Союзі. Арешт, ув'язнення, катування та страти здійснювалися без будь-яких кримінально-процесуальних процедур, “працювала” жорстока ідеологічна система. Слід зазначити, що у 1930-х рр. хвиля політичних вбивств теж мала ознаки терору. Це призвело до активізації дій Ліги Націй щодо створення конвенцій про запобігання та покарання тероризму, а також про створення міжнародного кримінального суду. Проте події Другої світової війни суттєво зашкодили реалізації заходів щодо боротьби з тероризмом.

Масово терор як насильство був характерною рисою Другої світової війни — найбільшого воєнного конфлікту в історії людства. Злочинні дії окупаційних військ, а також дій сил опору мали терористичну складову.

Також терор широко практикувався в антиколоніальних конфліктах (в Ірландії, Алжирі, В'єтнамі), у спорах між

різними національними групами щодо володіння спірною територією (палестинців та ізраїльтян), у конфліктах між різними релігійними конфесіями (католиками та протестантами у Північній Ірландії), а також у внутрішніх конфліктах між революційними силами та урядами (у країнах колишньої Югославії, Індонезії, Філіппін, Нікарагуа).

Наприкінці ХХ — початку ХХІ ст. деякі з найбільш екстремальних і деструктивних організацій, які займалися терористичною діяльністю, мали фундаменталістську релігійну ідеологію (Шама і Аль-Каїда). Деякі групи прийняли тактику терористів-смертників, в яких злочинець, підірвавши на собі бомбу, намагався знищити максимальну кількість людей, щоб привернути увагу спільноти до вимог, які переслідувала терористична організація.

Після Другої світової війни феномен тероризму поширився на територію Африки та Близького Сходу, де на той час набув розвитку антиколоніальний рух. На Близькому Сході, в Азії та Африці виникали націоналістичні рухи, які чинили опір європейським колоніальним країнам, що намагалися відновити колоніальний бізнес. Поступовий процес розвалу колоніальної системи

не завжди супроводжувався мирним урегулюванням, інколи це були трагічні події, які по своїй суті були актами тероризму. З часом країни виборювали свою незалежність, розвіявши міф про європейську непереможність [5].

Упродовж 1960–1970-х рр. виникли нові терористичні організації, які керувалися етнічними та ідеологічними міркуваннями. Це були Організація визволення Палестини та Ірландська республіканська армія. Остання складалася з таких груп як Фракція Червоної армії (та, що перебувала в Західній Німеччині) і італійська Червона бригада. У 1969 р. попереджено низку терористичних актів, підготовлених Партією чорних пантер. Організація планувала здійснити вибухи в офісах поліції, магазинах та громадських закладах Нью-Йорка [6].

У 1980-х роках кількість терактів у США перевищувала аналогічний показник за межами країни, спрямованих проти американських громадян чи об'єктів. Найвищий показник за цей період припадає на 1980–1982 рр., коли було скоєно 122 таких злочини. Натомість, у 1989 р. лише шість випадків визнано терористичними проявами. У період 1990–1999 рр. близько шістьде-

сяти терористичних нападів, проведених терористичними організаціями на території США, призвели до значних жертв — 182 вбитих та 1 932 поранених. Серед терактів цього періоду: вибух бомби біля Кубинського музею в Маямі, спроба скинхедів наповнити синагогу отруйним газом — ціанідом, вбивство Меіра Кахане — керівника Єврейської оборонної ліги.

У середині ХХ ст. ідеологічні мотиви терористичних організацій досягли такого рівня, що низка країн брала участь у транснаціональному тероризмі під прикриттям підтримки національного визволення. Межа між тероризмом та іншими формами політичного насильства стала розмитою, особливо коли партизанські групи використовували терористичну тактику, при цьому не враховувалися принципи законності та верховенства права. Державний департамент США формулював транснаціональний (міжнародний тероризм) як “тероризм, що зачіпає громадян і території більше, ніж однієї країни” [9, 7]. Разом з цим Уряд США сформулював ще одне визначення, що міжнародний тероризм — це навмисне, політично вмотивоване насильство, що здійснюється проти ци-

вільного населення на території кількох країн. Проте навіть це визначення було недосконалим, адже терористи обирали своїх жертв випадковим чином, що, у свою чергу, призводило до загибелі різних категорій населення в різних країнах [8, с. 149]. Поряд з цим проявляється й такий різновид тероризму, як “підривний”, що здійснюється для “збройної пропаганди”, яка має на меті продемонструвати всім, що збройна боротьба проти режиму можлива й доцільна.

Однією з найгарячіших точок планети залишається Близький Схід. Вже понад 70 років Близькосхідний конфлікт привертає до себе увагу світової громадськості. Важливу роль у цьому конфлікті відіграє терористична діяльність низки арабських ісламістських та інших організацій. У Ізраїлі прояви тероризму актуальні і сьогодні. Тривалий час США надають країні вагому військово-економічну допомогу та дипломатичну підтримку. ЗМІ Сполучених Штатів подають Ізраїль жертвою тероризму, адже сам Ізраїль на міжнародній арені представляє себе жертвою терору.

У журналі “New York Times” американський політик Амос Перлмуттер

писав про відомого військово-політичного діяча Ізраїля генерала Аріеля Шарона, описуючи події, що відбувалися у період 1950-х років ХХ ст. Там зазначалося, що військові операції проти Палестини проводилися за принципом не “око за око”, а “два ока за око” [9]. У результаті жорстоких бойових дій ізраїльської армії гинуло мирне населення Палестини, що негативно сприймалося світовою спільнотою.

Після радянської окупації Афганістану театр дій терористичних організацій перемістився у район Перської затоки. Усама Бен Ладен, лідер терористичної організації Аль-Каїда негативно сприймав присутність американських військ у Саудівській Аравії. Головний терорист у своїх промовах зазначав, що “захищає іслам від невірних” та всіма способами буде йти до своєї мети — знищення американських військ.

Тривалий час дипломатичні установи, цивільні повітряні судна та військові об’єкти Сполучених Штатів зазнавали терористичних атак за межами країни. Наочним прикладом був вибух на американському авіалайнері, який здійснював політ над Локербі (Шотландія) в 1988 р., бомбардування

американських посольств у 1998 р., напад на морське судно США “Коул” у 2000 р. тощо. Проте ці події не мали такого резонансно-світового характеру катастрофи як трагедія, яка сталася 11 вересня 2001 р. [10, с. 935].

Відомий американський дослідник тероризму Томас Мокаїтіс ґрунтовно вивчив терористичний ризик для американців. У результаті тривалих досліджень він дійшов висновку, що середній американець в ХІХ ст. мав один шанс з 88 тис. загинути від терористичного акту, проте на початку ХХ ст. ймовірність бути жертвою теракту стала значно вищою. Щодо Європейського простору, то у 2006 р. в ЄС було здійснено 498 терористичних актів. Причому переважна більшість з них сталася без жертв і мала лише матеріальні збитки. Мав місце лише один (невдалий) ісламський терористичний акт у Німеччині. У Великій Британії 257 осіб із 706 підозрюваних у тероризмі були заарештовані. Згідно зі статистичними даними, серед країн ЄС найбільше постраждали від тероризму Франція, Іспанія та Великобританія, тоді як Естонія, Фінляндія, Угорщина, Латвія, Литва, Словаччина та Словенія виявилися країнами, де

ризик терористичних актів був найменшим [11].

Для простих американців тероризм асоціюється із особами інших національностей. Проте практика показує, що серед жителів Сполучених Штатів трапляються випадки, коли люди свідомо йдуть на скоєння злочинів, які кваліфікуються як терористичний акт. Це можуть бути мешканці США, які живуть звичним життям, мають постійну роботу та певний статус у суспільстві. Проте “білий терорист” непередбачуваний, на нього не заводять справи спецслужби, його психічний стан абсолютно нормальний, тому дуже важко передбачити його подальші дії і мотиви.

Черговим викликом світовій спільноті стали події 11 вересня 2001 р. у Сполучених Штатах Америки, коли дев’ятнадцять терористів — членів ісламістської екстремістської мережі Аль-Каїди захопили чотири комерційні літаки. Внаслідок здійснення терористичних актів загинуло 2996 осіб, більше 6000 осіб отримали поранення. Таким чином, теракт став наймасштабнішим у світовій історії за кількістю жертв, інфраструктура США зазнала збитків на суму не мен-

ше 10 млрд дол. США. У свою чергу, 17 вересня 2001 р. президент Дж. Буш озвучив чергову доповідь “Національна безпека стратегії США”, на якій особлива увага сконцентрувалась на превентивних ударах по злочинних державах і лідерах терористів. У своїй доповіді Буш зазначив, що історія осудить тих, хто бачив наближення небезпеки, але нічого не зробив аби її відвернути [12, с. 223–224].

Слід зазначити, що у Сполучених Штатах існує Глобальна база даних тероризму, яка є результатом зусиль спецслужб зі збору даних з 1970 р. по теперішній час. База даних постійно оновлюється та коригується. Інформація за 1998–2007 рр. була зібрана, насамперед, ретроспективно, а дані про останні події збираються у режимі реального часу та з використанням найсучасніших засобів збору та обробки інформації. На теперішній час база даних включає період 1970–2018 рр., за винятком 1993 р. [13].

Автор вважає слушним визначення українського вченого В. А. Ліпкана, який має достатні науково-теоретичні напрацювання щодо проблем тероризму та організації боротьби з ним. Він трактує тероризм як негативне соціаль-

но-правове явище, обумовлене соціальними, політичними та економічними чинниками, що характеризуються об’єднанням агресивно налаштованих прошарків організованої злочинності з розподілом на ієрархічні рівні та виділенням лідерів, що не беруть участі у вчиненні актів тероризму, але здійснюють ідеологічні, управлінські та розпорядчі функції [14, с. 125–126].

У будь-якому випадку виникнення та розповсюдження тероризму у світі має історичні складові, що мають як зовнішні, так і внутрішні протиріччя, властиві кожній країні. Отже, факторами, що провокують тероризм або визначають його прогрес, є політичні, соціальні, економічні, територіальні, сепаратистські, ідеологічні тощо. Вони можуть породжувати різного роду конфлікти у суспільстві, вирішення яких, як правило, суспільство намагається реалізувати насильницькими методами (рис. 1).

Таким чином, тероризм — явище досить складне, динамічне та багатопланове. З огляду на вищезазначене, навряд чи суспільству вдасться подолати його у XXI столітті, не кажучи вже про соціальні причини, що його породжують. Отже, це явище було, існує і супроводжуватиме людство у

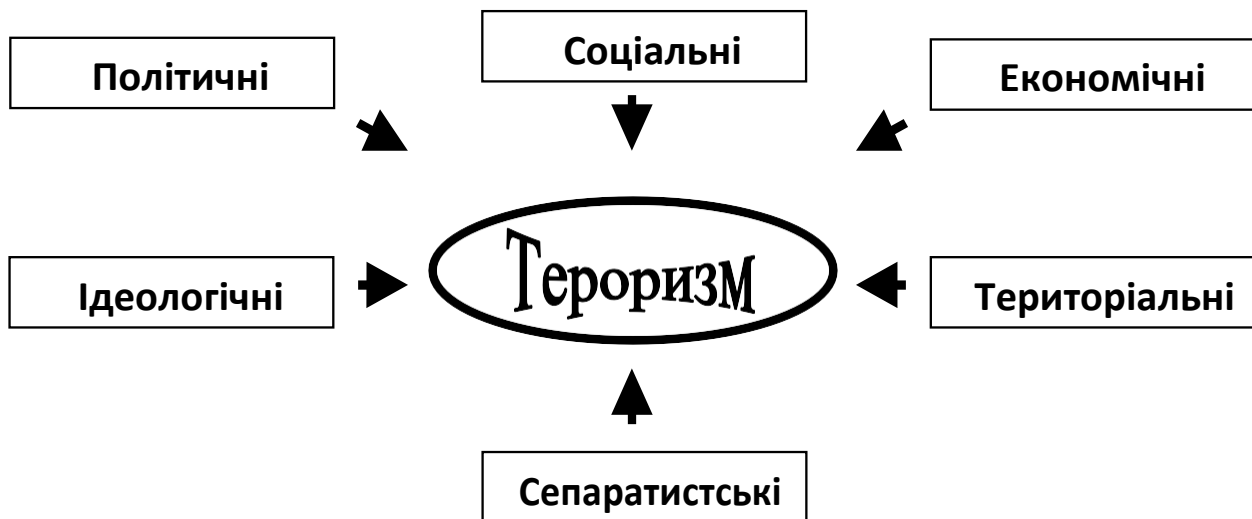

Рис. 1. Фактори, що створюють певні умови для появи тероризму

майбутньому. Але це не означає, що боротьба зі злочинними проявами не має змісту. Не допустити того, щоб теракти стали буденним явищем, а вимоги терористів основним визначником зовнішньої політики — реально. Тому найближчим часом зусилля відповідних структур будуть сконцентровані на досягненні цієї мети. Боротьба з тероризмом має бути адекватною його сучасним проявам і опиратися на солідарність міжнародного співтовариства. Завданням на майбутнє потрібно визначити: координування міжнародної

антитерористичної діяльності; злиття двох найбільш налагоджених структур світового масштабу — ООН, з її добре відпрацьованою міжнародно-правовою базою, і НАТО, що має дієздатні інформаційні, спеціальні і військово-силові органи. Використання сучасного досвіду інших країн, зокрема, Сполучених Штатів Америки в організації протидії тероризму має сприяти посиленню антитерористичної складової державної безпеки нашої країни та, у цілому, недопущенню гіпертероризму на планеті.

Список використаних джерел і літератури

1. Terrorism research [Електронний ресурс]. — Режим доступу: [http://www.terrorism-research.com/ What is terrorism?](http://www.terrorism-research.com/What%20is%20terrorism?)
2. Ku Klux Klan [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.history.com/topics/reconstruction/ku-klux-klan>
3. A History of Terrorism on U.S. Soil [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://prospect.org/a-timeline-of-domestic-terrorism>
4. Jerry H. Bentley, Herbert F. Ziegler Traditions Encounters, 2000. — P. 830.
5. Definitions of terrorism [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.britannica.com/topic/terrorism>
6. The History of Terrorism in Israel and Palestine [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://ifamericaknew.org/history/terrorism.html>.
7. Pattern of Global Terrorism: 1988. 9 Wash., P. 9.
8. Byman D. The Logic of Ethnic Terrorism, Studies in Conflict and Terrorism, XXI. — October — December 1999. — № 2. — P. 149.
9. Terrorism: its past, present and future prospects [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://www.ksk.edu.eewpcontent>
10. Alan Brinkley A survey Americans History, 2007. — P.935.
11. 9/11 Interactive Timelines [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://timeline.911memorial.org>.
12. Вакулич В. Синдром тероризму. — К, 2007. — С. 223–224.
13. History of the GTD [Електронний ресурс]. — Режим доступу: [http://www.start.umd.edu/gtd//The Global Terrorism Database](http://www.start.umd.edu/gtd//The%20Global%20Terrorism%20Database)
14. Ліпкан В. Боротьба з тероризмом. У визначеннях та поняттях. — К, 2009. — С. 125–126.

References

1. Terrorism research. [Elektronnyyresurs] — Rezhyndostupu: [http://www.terrorism-research.com/ What is terrorism?](http://www.terrorism-research.com/What%20is%20terrorism?)
2. Ku Klux Klan. [Elektronnyyresurs] — Rezhyndostupu: <https://www.history.com/topics/reconstruction/ku-klux-klan>.
3. A History of Terrorism on U.S. Soil. [Elektronnyyresurs] — Rezhyndostupu: <https://prospect.org/a-timeline-of-domestic-terrorism>.
4. Jerry H.Bentley and Herbert F.Ziegler//Traditions Encounters//2000.- P.830.
5. Definitions of terrorism. [Elektronnyyresurs] — Rezhyndostupu: <http://www.britannica.com/topic/terrorism>.
6. The History of Terrorism in Israel and Palestine. [Elektronnyyresurs] — Rezhyndostupu: <https://ifamericaknew.org/history/terrorism.html>.
7. Pattern of Global Terrorism: 1988. 9 Wash., P. 9.
8. Byman D. The Logic of Ethnic Terrorism, Studies in Conflict and Terrorism, XXI, n. 2, October — December 1999. P. 149.
9. Terrorism: its past, present and future prospects. [Elektronnyyresurs] — Rezhyndostupu: <https://www.ksk.edu.eewpcontent>.
10. Alan Brinkley//A survey Americans History//2007.-P.935.
11. 9/11 Interactive Timelines. [Elektronnyyresurs] — Rezhyndostupu: <https://timeline.911memorial.org>.
12. Vakulych V. Syndrom teroryzmu. — K. 2007. — S.223-224
13. History of the GTD. [Elektronnyyresurs] — Rezhyndostupu: [http://www.start.umd.edu/gtd//The Global Terrorism Database](http://www.start.umd.edu/gtd//The%20Global%20Terrorism%20Database).
14. Lipkan V. Borot' ba z teroryzmom. U vyznachennyakh ta pon-yattyakh. — K.2009. — S.125-126.

*Biliuha A.A., student officer of Ivan
Cherniakhovskyi National Defence
University of Ukraine (Kyiv)*

POLITICAL AND HISTORICAL ASSESSMENT OF MODERN TERRORISM IN THE WRITINGS OF SCIENTISTS OF USA

This article describes the main challenges and threats of modern terrorism. It was showed that due to the rapid development of new technologies, a terrorism has been transformed. The influence of terrorism on policy and terrorism countermeasures were reviewed. The article presents a short history of terrorism evolution in the world. There are some examples of terrorist acts that stay in a modern history as a “black spot”.

Terrorism is defined as “the unlawful use of violence and intimidation, especially against civilians, in the pursuit of political aims.” We quickly see that this definition is unspecific and subjective. The issue of subjectivity in this case means that there is no internationally recognised legal definition of terrorism. Despite considerable discussion, the formation of a comprehensive convention against international terrorism by the United Nations has always been impeded by the lack of consensus on a definition.

Violent actions are usually categorised according to the perpetrator, the victim, the method, and the purpose. Different definitions emphasise different characteristics, depending on the priorities of the agency involved. In our coverage of terrorism, we rely strongly on data from the Global Terrorism Database (GTD), which defines terrorism as “acts of violence by non-state actors, perpetrated against civilian populations, intended to cause fear, in order to achieve a political objective.” Its definition excludes violence initiated by governments (state terrorism) and open combat between opposing armed forces, even if they’re non-state actors.

Some attacks will always get past law enforcement, but they need not be so bloody. Reducing the impact of domestic terrorism requires restricting the weaponry available to radicals. America should treat guns much the way it does cars. Few

Americans would want to share the road with unlicensed, untrained and uninsured motorists, but with guns, we don't require even one of these elements to protect the public.

An evenhanded approach to national security, drawing professional and ethical lessons from the field of public health, would include conferences and research exploring why terrorism never lived up to the threat assessments issued after 9/11 and how to avoid overreactions in the future. It would ensure that national security publications, testimony, and public statements avoid hyperbole and correct the public record when policymakers exaggerate. It would propose policies and resource allocations that are calibrated to the scale of the threat, rising when threats rise and shrinking when threats shrink, even if that means cutting the budgets of the experts' own organizations.

There will be more terrorist attacks. Terrorism cannot be eradicated completely, just as other forms of violence cannot be eradicated completely. After each tragedy, national security experts have a duty to use their television interviews, social media accounts, and op-eds—whatever influence they may have—to help rebuild the public resilience that has been damaged by the doctrine of evolving threats.

Keywords: *Terrorism History, Saturation, Terrorist Activity, Terror, Terrorist Activity, World Community, United States*